
Viking

...

Obě Hastingsovy lodi stály u mola, tak tiché, že byste mohli myslet, že jsou to lodi mrtvých. Jejich opřílbené posádky nijak nejásaly, že znovu vidí hory a břehy své domoviny; opíraly se o bok lodi nebo postávaly v tichých hloučcích na molu. Neviděl jsem žádnou známku po jejich vůdci a pomyslel jsem si, že ho vážné záležitosti odvedly do Věže nebo do posvátného háje.

Jelikož molo bylo postavené nad vodou, nebyla to už posvátná půda. I tak by mě ani ve snu nenapadlo, že by se tam křesťanská princezna odvažila, a očekával jsem, že uvidím její tvář – jestli ji vůbec uvidím – bledou a možná v slzách nad obrubnicí. Proto se mi napřed ani nechtělo věřit, že jedna ze dvou ženských postav, které si šly protáhnout nohy po vlhkých fošnách, může být ona. Pak mě o tom přesvědčil pohled na jejich cizokrajné oblečení, ovšem to největší překvapení mě teprve čekalo.

Jak rázně šly, zavěšeny jedna do druhé, byly ke mně otočené zády, a když jsem se k nim blížil, bral jsem jako samozřejmost, že ta vyšší se zlatými copy je dcera krále Rhodriho, a ta druhá s rozpuštěnými černými vlasy její společnice z téhož kmene jako Kitti. Laponci totiž byli jediní černovlasí lidé, které jsem v životě viděl. Pak jsem zjistil, že ta menší, štíhlejší dívka má mnohem okázalejší oblečení a na něm zlatý pás, a vzadu na krku že se jí třpytí zlatý řetízek. Ještě jsem ani nestačil překonat svůj úžas, když se dvojice náhle otočila a cupitala, ba téměř hopkovala, směrem ke mně.

Kromě svých černých vlasů princezna Morgana ani v nejmenším nevypadala jako Kitti. Pleť měla bílou až na místa, kde jí zruměněla větrem a radostí; ta mě sice u zajatkynež zarážela, možná však celkem přirozeně vytanula v srdci i ve tváři dívky unavené dlouhou cestou, která se na chvíli dostala ze svého stísněného vězení. Buď jak buď, mladí lidé netruchlí dlouho. Jejich ducha není snadné zašlapat do země. Jejich zářivé oči hledají ve tmě záři,

a není těžké jim něco namluvit. Pokud jsem soudil správně, bylo jí sotva patnáct.

Neměla Kittinu žlutou pleť, její nos jako knoflík ani její rovné, úzké rty. Její oči nevypadaly černé, ale modré, a i když měla lícni kosti vystouplé a daleko od sebe, stejně jako Kitti, obličej neměla hranatý, ale srdcovitý. Když jsem se k nim přiblížil, viděl jsem, že se její rysy liší i od našich dánských dívek: nos neměla rovný, ale na konci ohnutý, rty měla širší a plnější a o hodně rudější. Nicméně by její tvář vypadala jen trochu zvláštně, nebýt jejích vlasů a obočí černých jako uhlí, a vzpurné kadeře, která jí padala přes pravé oko. Nebylo divu, že ji můj špeh měl za čarodějnici! I mě vyděsil její podivný vzhled a to, co jsem považoval za ošklivost.

Žasl jsem však nad jejím chováním. O jejich veselou chůzi se zřejmě zasloužila spíš ona než její vyšší, o něco starší společnice, jako kdyby byla statečnější a zároveň i čilejší. Její družka byla půvabná dívka, postavou, pleť, vlasy i rysy obličejů velice podobná dánským ženám. Napadlo mi, že je to nejspíš Saska z pomezí Rhodriho království.

Když jsem odstoupil stranou, abych je nechal projít, začalo se ve mně dít něco podivného. Nejdřív mě zarazilo, že už mi nepřipadala ošklivá. Ještě pořád vypadala zvláštně, ale jakýmsi nádherným způsobem. Začal jsem si říkat, že jsem ještě v životě neviděl tak přitažlivou osůbku. Oči mezi hustými tmavými řasami jí zářily jako drahokamy, a na její černé kadeře, lehce se pohupující ve svěžím větru, jsem si sice ještě nedokázal zvyknout, byly však v kouzelném kontrastu s její bělostnou pleť.

Náhle jsem dostal chuť ji políbit na ty rudé rty, a nikdy v životě jsem tak neoutil po něčem ani z poloviny tak pošetilém.

Náhle se mi však vybavilo to, co Kitti říkala o mladých ženách a dívkách, a už jsem chápal, proč se opovažuje chodit tak vesele a zpívat si. Věděl jsem, proč nemá líce bledé, ale červené. Přál jsem si, aby ji hodili žralokům dřív, než jsem na ní spočinul očima.

„Morgano,“ zavolal jsem tichým hlasem a pokročil jsem dopředu, abych těm dvěma zastoupil cestu, když zase procházely kolem.

Zastavila se, podívala se na mě dětskýma očima překypujícíma životem a promluvila cizím jazykem. Přál jsem si, aby byla slepá a hluchá.

Nezáleželo na tom, co jí řeknu; mluvila hantýrkou řečenou velština a nemohla mi rozumět. Mohl jsem říkat, co se mi líbí, a kdyby se Hasting rozhodl se mnou bojovat, mohl jsem ho zabít, nebo on mě. Nicméně jsem ji

oslovil anglicky, abych se předvedl. I kdyby tomu její služebná rozuměla, nesešlo mi na tom, natolik se mi v hlavě zatemnilo.

„Je jasné, že ses s Hastingem usmířila hned první chladnou noc,“ řekl jsem, „ale okouzlit starého Ragnara nebude tak snadné, a brzo budeš zpívat jinou.“

Hlasitě se zasmála, pohodila hlavou dozadu, plivla mi do obličeje a šla dál.

Až Hasting skončí své jednání u vědmy a dozví se od některého ze svých Vikingů, že jsem oslovil jeho zajatkyni, bude si se mnou možná chtít promluvit. Nebyl jsem už otrok, který mohl utéci nebo prosit o milost; byl jsem Ódinův válečník a má sudba mi ukládala, abych počkal, co se mu zachce. I kdybych měl naléhavé řízení jinde, musel jsem se tu zdržet, dokud mě neosloví nebo neprojde kolem. Mezitím půjdu do posvátného háje.

Cestou jsem slyšel, jak někdo měkkým hlasem pronesl mé jméno. Ten hlas jsem dobře znal, a otočil jsem se s rukou na meči.

Stál tam Hasting. Vlastně se mi měl pošklebovat, že mě tak polekal, místo toho se však jen usmíval pro sebe. Nebál jsem se ho o nic míň než předtím, ale nenáviděl jsem ho o hodně víc. Všechna nenávisť, kterou jsem k němu kdy cítil, mi teď připadala jako dětinská nedůtklivost v porovnání s tím, co mi teď spalovalo srdce. Pohled na jeho úděsně zjizvenou a znetvořenou tvář mě teď nijak netěšil. V duchu jsem viděl jinou tvář, kterou jsem před chvílí spatřil a kterou jsem už nikdy nechtěl vidět – s ústy přitisknutými na jeho ústa, s bělostnými pažemi kolem jeho krku a s očima překypujícíma vzrušením.

To už otrávené výplody mé představivosti zašly ještě dál, a viděl jsem mnohem víc. Kdyby snad Hasting neměl náladu na polibky své zajatkyně a odstrčil ji od sebe, Morgana by si nepostěžovala a roztřeseně jako pes by čekala na jeho polaskání. Mohl mít každou píď jejího těla. Nikdy by si nevzal tolik, aby ho neprosila, ať si vezme ještě víc. Když jí ublížil, křičela, že to bylo krásné, a musela ho devětkrát políbit na tvář, než jí nastavil své rty...

„Na chvíli jsem měl strach, že vytasíš meč,“ utrousil Hasting klidně.

„Veliký Hasting že by měl strach?“ zeptal jsem se. Nenáviděl jsem ho příliš, než abych dbal na opatrnost.

„Ano, poněvadž by tě mohla vidět vědma. Pokud na zdejší posvátné půdě nějaký válečník ohrožuje jiného, čeká ho smrt upálením.“

„To vím,“ zalhal jsem zahanbeně. „Zapomněl jsem, kde jsem.“

„U někoho, kdo je v posvátném háji poprvé, je to celkem přirozené. Když jsem odjížděl, byl ještě tvým bohem Thór. Teď se z tebe stal Ódinův válečník, a musíš se naučit mnoha novým věcem. Jedna z nich je posoudit, jakou cenu má kořist. Jak jinak bys věděl, co u křesťanů sebrat, a co zahodit? Jak bys na příklad zhodnotil tu mou dívku?“

„Je šeredná jako čarodějnice.“

„Viděl jsem, že jí něco říkáš, a doufal jsem, že ji potěší promluvit si s někým jiným než s Berthou, její dvorní dámou. Na lodi se cítila hodně osamělá, a slíbil jsem jí, že se potěší, až se setká s Egbertem a s tebou. Musíš vědět, že mluvit anglicky je pro velšskou dívku velký úspěch – ta maličká je na to velice pyšná. Obávám se ale, že ses dotkl jejich citů.“

Snad proto, že jsem byl v nebezpečí už mnohokrát předtím, naučil jsem se bedlivě sledovat jeho tvář, i když jsem se s ní potýkal. Když Hasting mluvil, vnímal jsem nejen jeho slova, ale i jeho hlas; pozorně jsem se na něj zahleděl a pomyslel jsem si, že je jiný než kterýkoliv jiný Viking, kterého jsem kdy znal. Nikdy jsem nedokázal odhadnout, co v příští chvíli udělá. Do konce jsem si ani nebyl jistý, jaký cíl sleduje.

„Můžeš se té velšské děvky zeptat, co jsem jí řekl,“ odpověděl jsem na jeho popíchnutí.

„Ve znakové řeči by to šlo těžko.“

„Vidím, že tvým znamením rozumíš.“

„Myslíš třeba polechtání na dlani?“ Hasting se hlasitě zasmál. „Ojří, kdybich ji nepřivezl domů v takovém stavu, v jakém jsem ji našel, její snoubenec Aella by nezapltil kulaté, tučné výkupné. To samozřejmě bylo na prvním místě.“

„Takže se tě snažila svádět, ale neuspěla!“

„V tom se mýlíš, Ojří. Musím přiznat, že mě to značně pokoušelo. Všiml sis, jakou má postavu? Nade vši pochybnost je panna; za to se můžu Aellovi osobně zaručit. Není ani přehnaně troufalá – a tím víc člověka dráždí. Myslí ovšem, že když jí Bertha líčila některé ze skvělých zážitků naší cesty, začala trochu žárlit. O Velšankách se říká, že jsou horkokrevné. Soudě podle její schopnosti zvládnout všechno, co jsem ji byl ochoten naučit, rád věřím, že je to pravda.“

Hasting si na něco vzpomněl, luskl prsty a spěšně zamířil pryč. Litoval jsem, že nejsme na opuštěném vřesovišti, kde by jen zvířata a ptáci sledovali, jak bych uchopil za krk svého Železného orla, zdvihl ho vzhůru, až by

mi rovnovážně spočinul v dlani, a pak jím Hastings zasáhl do bederní krajiny. A nevadilo by mi, kdyby se jeho matka dívala z nebe, jak by klopytl, zavrával jako opilý medovinou, zapotácel se a upadl do rudé trávy. A kdyby to pověděla křesťanskému Bohu, nenahnalo by mi to strach.

Když se mi podařilo najít Kitti, požádal jsem ji, aby mi pověděla všechno, co ví o Hastingsově původu, bylo toho však jen o málo víc, než mi prozradila toho večera, kdy mě soudili. Judith byla dcera Reginalda, hraběte z Nantes a Strážce hranic. V den svatého Jana velký biskup Gunbard právě sloužil mši, když do katedrály vtrhl Ragnar a srazil ho k zemi. Všechny shromážděné pobili až na dívku Judith, která Ragnara zaujala, i když žadonila, aby jí také utáli hlavu, jak tam stála mezi mrtvolami. To se stalo před třídvaceti lety, a příští jaro se narodil Hastings.

Zpráva, že Hastings se zmocnil své kořisti, Egberta ohromila, a s bolestnými obavami se mě vyptával:

„Uvažuje Hastings o tom, čeho se bojím – že tu dívku použije jako rukojmí vůči Rhodrimu?“

„Hastings mluvil jenom o výkupném od Aelly.“

„Jestli je zneuctěná, určitě jim ho nezplatí. Ty myslíš, že je?“

„Neměl jsem to jak zjistit.“

„Když se na ni podíváš, myslíš, že by si ji cenil hodně vysoko?“

„Je to taková černovlasá rozárka, a podle mě je ošklivá.“

„Vypadala zdravě?“

„Ano, a má jiskru.“

„Nepochybuju, že Hastings ji už dostal, a ona že by radši bydlela v jeho válečném stanu než v Aellově paláci! Nejistil jsi, kolik zlata Hastings ukořistil? Jestli měla dost velké věno, může si dovolit na výkupné zapomenout a pořádně si s ní užít. Ale Rhodri může zaplatit tolik, kolik bude Ragnar chtít. A dokonce i poté, co se jí Hastings nabaží; slepě milující otcové to tak dělají. Nemyslím, že by Ragnarovi dovolil zříditi si ve Walesu ležení, aby jí zachránil život nebo ji ušetřil trápení, ale mohl by to udělat. Nebudu v noci spát, dokud bude v Ragnarově moci.“

Mluvte o drakovi, a uslyšíte šustění jeho šupin! V tu chvíli vešel Henry, Egbertův správce, se vzkazem od Hastingsa. Meera by si naléhavě potřebovala promluvit s tou zajatou dívkou, Morganou z Walesu, ona ani Hastings však neovládají angličtinu, o velštině ani nemluvě. Pokud Egbert nemá nic lepšího na práci, mohl by přijít do hodovní síně a půjčit jim svůj jazyk?

A jestli je zaneprázdněný, mohl by poslat svého válečníka Ojíře, který se s dívkou už zná?

„Meera ví, že na tom mám osobní zájem, a mohla by mě podezírat z obojaké hry,“ řekl Egbert rychle. „Kdyby se stalo něco nepatřičného, třeba že by Morgana zemřela na úplavici nebo uprchla na nějaké fríské lodi, nechci, aby mi to dávali za vinu. Řekni Hastingovu poslovi, že je mi špatně, protože jsem snědl příliš mnoho smažených úhořů, a posílám za sebe svého dvořana Ojíře.“

Ve velké síni vládlo soumravné šero, takže tucet hořících svící na dlouhém stole vypadalo jako světla vzdálených lodí v setmělém přístavu. Když si mé oči na to šero zvykly, rozpoznal jsem čtyři osoby na vysokých židlích: první byla Meera, vedle ta saská dívka Bertha, Morgana, a jako poslední Hasting. Hasting mě nenuceným tónem vyzval, abych si sedl na nízkou stoličku proti zajatkyňám. Poté, co jsem se tam uvelebil, se mi zdálo, že světla přibývá jako při nachovém východu slunce.

Meera vypadala mladší a hezčí, než jsem čekal, černé oči měla zářivé a výmluvné, výrazný nos, a vlasy jako kdyby jí každou chvíli měly vzplánout. Měl jsem dojem, že mě ráda vidí, a hned jsem se cítil víc jako doma, zároveň mi to však trochu nahnalo strach: jako kdyby chránila husu, kterou vykrmuje. Bertha byla hezká dívka, veselá a baculatá, jako stvořená k tomu, aby se provdala za nějakého mladého Vikinga. V létě ho bude chladit a v zimě hřát, po celý rok bude dobrá na práci, a paže měla kypré a bílé.

Pohled na ni mě potěšil ještě z jednoho důvodu, a na okamžik jsem nevěděl z jakého. Pak jsem si naráz uvědomil, že je to živoucí důkaz toho, že mi Hasting lhal. Po cestě s ní nespál, už proto, že se neustále držela po boku Morganě, kde byla i teď, kam patřila a kde hodlala zůstat. Navíc nebyla z těch, které dychtí po ohyzdném únosci. Spíš by uvítala nedotčeného mladíka, s kterým by se k sobě choulili za studených nocí.

To neznamenalo, že mi Hasting stejně lhal i o Morganě, s výjimkou toho, co se týkalo Berthy. Třeba jí po cestě dávala blín, aby dobře spala. Možná by ji raději hodila žralokům, než aby si dala ujít jedinou hodinu se svým vášnivým milencem.

To jsem opravdu nevěděl. Až dosud jsem se pohledem vyhýbal jejímu a nedával jsem najevo, že jsem se s ní už setkal; ale i kdybych se na ni hodinu díval zpříma, pořád bych toho o ní věděl míň než černá labuť. Zdálo se, že si neuvědomuje mou přítomnost, nepřipouští si, že tam jsem, a seděla s odměřeným výrazem v obličeji. I přesto jsem si vyčítal, že jsem o ní řekl,

že je ošklivá; bál jsem se, že mě bohové slyšeli a náležitě mě potrestají, a sáhl jsem si pod košili, abych se dotkl svého talismanu.

Nato k mým bystrým uším dolehlo přes stůl tiché zašeptání. Vyšlo z koutku Morganiných rudých rtů, které se přitom sotva pohnuly, a bylo určeno Bertě.

„Pokouší se chytit veš.“

...